

bejdsmarkedet. Så den der glidebane med, at nu skal vi til at finde ud af, at nu skal alle mennesker væk, er ikke vores intention. Vi bakker stadig væk op om kontanthjælpsloftet, og det holder vi ikke op med. Det skal være sådan, at kan man overhovedet arbejde, uanset om det er 2 timer om ugen, så skal man selvfølgelig også have hjælp til at finde den slags arbejde. Det tror jeg sådan set også for det enkelte menneske er det, der giver den største livskvalitet.

(Kort bemærkning).

Thomas Krog (SF):

Nu var det ikke lige kontanthjælpsloftet, jeg spurgte til. Jeg spurgte til de mennesker på sygedagpenge, som falder for varighedsbegrænsningen på grund af sygdom, altså mennesker, som har en lægeerklæring på, at det tager minimum 2 år eller 3 år, før de igen er i stand til at arbejde på arbejdsmarkedet. I den periode ryger de ud af sygedagpengesystemet og ned på kontanthjælpen. Ville det ikke være bedre at holde de mennesker inde i systemet, så de stadig væk er en del af arbejdsmarkedet og bliver behandlet, så de kan komme ud igen, i stedet for at de netop ryger ned på kontanthjælpen og kommer mere ud af systemet? Det var det, mit spørgsmål gik ud på.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg ønsker på ingen måde – jeg ønsker heller ikke, at andre gør det – at sagsbehandle fra Folketings talerstol. Det er utrolig vigtigt, at kan man arbejde, så fastholdes man i det system. Men kan man ikke arbejde, så lægger jeg stor vægt på, og det gør den konservative gruppe også, at man ikke kun har den mulighed permanent at komme væk fra arbejdsmarkedet, men at der rent faktisk bliver begyndt på at benytte en mulighed for, at man f.eks. i en 2- eller 3-årig periode kan være ude af de her systemer og så komme tilbage i dem igen.

Så jeg synes lige, at vi skal holde skidt for sig og kanel for sig i den her sag.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg vil også gerne spørge ind til terminologien omkring ro i behandlingsforløbet. Jeg tror, at det var de ord, fru Charlotte Dyremose brugte. Jeg kunne godt tænke mig at få afdækket: Hvad er ro, og hvad er behandlingsforløb, og hvordan hænger det så sammen? Også fordi vi står over

for at skulle diskutere en psykiatriløb, hvor man også der taler om et behandlingsforløb. Det er jo et behandlingsforløb, som patienten ikke nødvendigvis er enig i. Så hvem sætter grænserne for, hvad der er ro, og hvem sætter grænserne for indholdet i det, som i De Konservatives optik er et behandlingsforløb?

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Som jeg indledte med at sige, er det her nogle tanker, der er startet for nogle måneder siden. Det er altså ikke på nogen måde et færdigt udspil. Og som jeg sagde lige før, så ønsker jeg aldeles ikke at sagsbehandle.

Men jeg vil meget, meget gerne bruge den her anledning til at sige, at grunden til, at vi fra konservativ side har kastet os over hele det her projekt, der hedder velfærdsreformer, er, så vi kan blive langt bedre til i fremtiden at fokusere indsatsen på de mennesker, der har mest behov for det. Vi synes, der har været en tendens til, at man f.eks. fra socialdemokratisk side synes, at nu skal alle mennesker have en gratis madpakke. Vi mener ikke, at danske forældre er så svage, at de ikke selv kan stå for at smøre mad til deres børn. Men der er *nogle* forældre, der har meget svært ved at klare opgaven som forældre af den ene eller den anden grund. De forældre skal hjælpes.

Kl. 17.35

Det er hele den overordnede tankegang, vi har i vores socialpolitiske syn, og det er det, der ligger til grund for de velfærdsreformer, som vi nu i lang tid har forsøgt at kæmpe igennem, og som vi nu endelig kan se der begynder at nærme sig at være et politisk flertal for; et flertal, der har anerkendt, at der faktisk er behov for forandringer, hvis vi skal bevare fremtidens velfærds-samfund.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg kan næsten ikke finde ord, jeg har lyst til at sige nu, om, hvor mærkeligt og næsten et uartigt svar jeg fik, da jeg spurgte til: Hvad betyder ro? Hvad er rammerne indeholdt i et behandlingsforløb for mennesker, som er så psykisk syge, at de måske ikke kan få en tilknytning til arbejdsmarkedet de første 2-3 år? Så får jeg et svar, der handler om madpakker og forældresansvar i daginstitutioner. Det er virkelig noget, som jeg tror de psykisk syge er glade for. Det er i hvert fald ikke respekt i min verden.